

[Ministeren for offentlige Arbejder.] om de paagældende vil gennemgaa dette Kursus, men gør de det, finder jeg det naturligt, at disse yngre Folk afslutter med en Eksamen, idet jeg ikke finder det naturligt, at Staten skal betale for deres yderligere Uddannelse, hvis Staten ikke samtidig sikrer sig, at de af Hensyn til fremtidigt Avancement faar noget Udbytte deraf. Det er da ogsaa gennem Cirkulære blevet meddelt, at hvis de ikke gennemgaa dette Kursus og tager Eksamen, vil Avancementet blive begrænset. Men der er jo mange, som ikke behøver at tage Eksamen, idet der er mange, som ikke ønsker at avancere derigennem, at de ogsaa skal have med Posttjeneste at gøre.

Det ærede Medlem Hr. N. P. Jensen var inde paa Opkrævningen af Telegram- og Telefongebyrer. Tidligere skete Opkrævningen ved, at der udsendtes kvitterede Regninger, men denne Opkrævningsmetode syntes uforholdsmæssig dyr, og man er derfor, forsøgsvis først i København, gaaet over til at udsende ukvitterede Regninger pr. Post med det Resultat, at der her i København er sparet 35 Opkrævningsbude. Efter at Post- og Telegrafvæsenet er blevet sammenlagt, er man gaaet over til en lignende Ordning i Provinsen, hvor Regningerne med vedhængende Betalingskort sendes ud i en Kuvert, idet den paagældende saaledes selv skal sørge for Indbetaling til Postvæsenet ved Benyttelsen af Indbetalingskortet. Det er en Opkrævningsmaade, som bliver mere og mere almindelig ogsaa for andre offentlige Afgifter, saasom Skatter, Belysning og meget andet.

Arbejdet ved denne Regnings-Udskrivning er mindre end tidligere, men skulde man opkræve de skyldige Gebyrer samtidig med Regningernes Udlevering, vilde det medføre, at der maatte ansættes et ikke ringe Antal Bude, thi de omdelende Postbude kan ikke afvente Regningernes Betaling, uden at Ombæringen bliver udsat for store Forsinkelser, og man vilde heller ikke efter Erfaringer fra den tidligere Opkrævningsmaade kunne undgaa, at Regningerne ofte maatte præsenteres flere Gange, forinden Betalingen skete. Kun paa Landet er Postbudene bemyndiget til at modtage og kvittere for Beløbene dels af Hensyn til det større Besvær for Publikum med at indbetale Beløbene paa et ofte meget fjernt liggende Postkontor, og dels fordi saadanne Regninger er forholdsvis ringe i Antal. Ved Beløbets Indbetaling paa Posthus eller til Landpostbudet er Mellemværendet ordnet, og Kvitteringen er Bevis for Betaling af Gebyrerne, som Kontoret saa afskriver i det lokale Regnskab. Med Hensyn til den

interpostale Ordning, hvorefter Beløbene senere passerer Postgirokontorerne, overvejer man for Tiden at naa til en simplificeret Ordning.

Det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødt var inde paa Spørgsmaalet om Forbud mod Besørgelse af Smudslitteratur gennem Postvæsenet. Jeg skal herom udtale, at den eneste Bestemmelse, der i saa Henseende kan komme i Betragtning, er Bestemmelsen i Postloven af 9. Maj 1919 § 3 a.:

„Fra Postbesørgelse er udelukket de Genstande, hvis Udbredelse er forbudt, eller hvis Ydre frembyder noget ulovligt, usømmeligt eller fornærmende.“

Angaaende denne Bestemmelses Anvendelse skal jeg bemærke, at Postvæsenet kun holder sig til Forsendelsernes Ydre, medmindre det drejer sig om aabne Forsendelser, hvis Indhold falder ind under et utvetydigt absolut Forbud, som f. Eks. Lotterireklamer fra fremmede Lande o. s. v. Hvad Aviser angaar, er Forholdet det, at naar man skal undgaa mod Grundlovens Forbud at indføre Censur, kan Postvæsenet intet foretage sig udover at henlede Politiets Opmærksomhed paa muligt foreliggende tvivlsomme Tilfælde, hvorefter det bliver Politiets Sag i Henhold til Loven om Pressens Brug at foretage det fornødne til Paatale, eventuelt til Beslaglæggelse.

Jeg kommer derefter til de Spørgsmaal, der er rettet til mig angaaende Havne- og Vandbygninger. Det ærede Medlem Hr. Simonsen fremkom med en længere Redegørelse angaaende Havnetaksterne i Aarhus. Jeg skal hertil bemærke, at ogsaa ved Takstrevisjonen i 1925 fremkom Aarhus Byraad med et Forslag til Havne- og Brotakster til Aarhus Havn for Perioden 1925—30, som særlig for Vareafgifternes Vedkommende afveg fra de Forslag, som var fremkommet fra de østjydske Havne, idet Vareafgiftssatserne for de mest betydningsfulde Positioner foresloges fastsat væsentligt lavere, end hvad der tidligere har været gældende, og lavere end de Satser, der var Enighed om ved det østjydske Havnemøde. Ministeriet mente den Gang ikke at kunne approbere Byraadets Forslag. Kun for en enkelt Positions Vedkommende, Oliekager, blev Byraadet imødekommet af Hensyn til de særlige lokale Forhold, men i øvrigt blev Taksterne fastsat i Overensstemmelse med de øvrige østjydske Havne gennem Skrivelse af 10. Oktober 1925.

Men i 1927 rejste Byraadet paa ny Spørgsmaalet og blev da imødekommet, hvad angaar Vareafgiften for Fedt og Fedtstoffer til teknisk Brug — hvilket